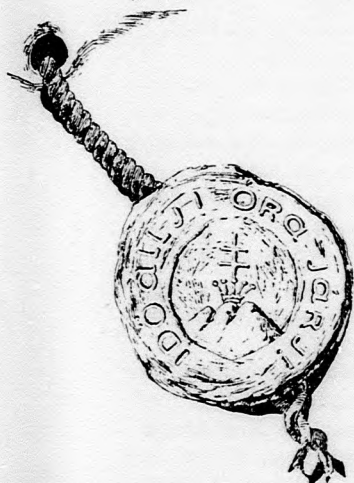

ELŐKELŐ: :VILÁG

• HETENKENT MEGJELENŐ FOLYÓIRAT.
• A MAGYAR NEMES-TÁRSASÁG SZÁMÁRA.

ELŐKELŐ VILÁG

hetenkint (szerdán) megjelenő szépirodalmi és társadalmi folyóirat a magyar nemes társaság számára.

Előfizetési ára: Egész évre . . . 16.— Egyes szám . . . —.40	Szerkeszti és kiadja: Iengyel Gizella.	Szerk. és kiadóhivatal: BUDAPEST, VII. ker., István-út 40. szánr.
--	---	---

Sport.

Vasárnap zajlott le az Orczy-kerti pályán az Atléta Klub nemzetközi viadala, melynek különös színezetet az adott, hogy ez volt a tulajdonképeni hivatalos megnyitása a jubiláris esztendőnek!

Huszonöt esztendő nem sok egy nagy egylet életében sem, mely magas célokat tűz ki maga elé s melynek hivatása van egész ifjúságot nevelni; de nagy idő a mi viszonyaink, ami körülményeink között, egy sport-egylet életében, mely ezen hivatásának nemesen meg is akar felelni. Nagy különbséget kell minékünk tenni magunk és a külföld között s föltétlenül nagyon elhibázták azok a dolgot, kik egész sportunkban a külföldet utánozni törekszenek. Boldog, önálló nemzetek azok, kiknél a sport egy multság, egy játék lehet, kik törekedhetnek arra, hogy egyes versenyzőket neveljenek, kik azután elérhetnek bámulatos eredményeket. Egy egyletnek így lehet a célja az, hogy minél több versenyt ragadjon magához versenyzői által. Másként áll ez nálunk. Szegény, elnyomott nemzet vagyunk, melynek nevelni kellene egy tetterős, egy hatalmas ifjúságot, mely küzdeni tudjon létünkért, önállóságunkért. mikor lejár az a vegetálás írója . . . Az ifjúság egész erejére van szükségünk, mely erősebben tud dolgozni a tettek napjaiban, mint mi, kik nem tudunk egzisztálni most sem. Nem versenyeredmények, nem egyes versenyzők a mi célunk, hanem egy egész nemzet erős ifjúsága. Mondják, hogy a versenyzés a legjobb eszköz belevonni az ifjúság zömét a test gyakorlásába. Alig hiszem. Hiszen láthatjuk, hogy egész nagy egyletekből husz-huszonöt ember működik, a ki versenyen is részt vesz. A többi semmit sem csinál. — Éppen abból az elvből kiindulva: versenyezni nem akarok, másképp pedig nem is érdemes itt valamit csinálni.

Az Atletikai Klub volt mindig az, a mely legjobban fogta fel hivatását s a kellő versenyek mellett nem törekedett arra, nem tartotta hivatásának csak a versenyzést. Sokszor megtámadják ujabban a klubot a miatt gúnyosan, hogy egyik-másik egylet több díjat szerez! Nevetséges támadás s legtöbbször olyanok részéről, kiknek sejtelmük sincs a magyar sport céljáról s kiknek ideálja egy egylet, melynek összes husz tagja mind első díjakat szerez! Térjünk át a versenyekre.

A Gerenday vándor-díjnak rendkívül érdekes versenye volt. Két előfutam után a döntőben Stoppán és Lubert holt versenyben érkeztek be s tekintve a díj megoszthatatlanságát, újra futották a versenyt, miből gyönyörű küzdelem után Stoppán (M. A. K.) került ki, bebizonyítva, hogy ő az ország legjobb 100 yardos versenyzője.

A tisztí kerékpár-versenyen érdekes vendégünk volt. Volfstein pólai sorhajózáslós személyében. Igen ügyes versenyző ez a rokonszenves fiatal tiszt, bár a nagy tételők miatt csak a második díjat tudta elnyerni, megszerezte hajtásával a közönség tetszését.

A mértföldes síkfutás Magyarország bajnokságáért a magyarok vereségével végződött. A tavalyi bajnok, Wraschtil, ismét megnyerte, bár nagyon erős küzdelem után, Purth (M. A. K.), ellen, fájdalom, a távugrás bajnoksága is így végződött, mert Weinhappel bécsi versenyzőt nem sikerült Pertich Kálmánnak (M. A. K.), ki második lett, legyőznie, bár Weinhappel maga sem érte el azt a rekordot, a mit egy bajnoki versenyzőtől már elvárhatunk.

Az Andrassy-díjban öt versenyző állott ki a starthoz. Speidel hatalmas tempóban kezdte a versenyt s végig vezetve nyerte Koppán és Simó előtt 53 mp. alatt.

A kerékpár-versenyek könnyű győzelmével végződtek Róthnak és Kirchknopnak, ki ismét formája magas fokán áll, a 3 angol mértföldes síkfutásban Wolf (Prága) győzött, jóformán ellenfél nélkül, távfutóink közül csak Nuber küzdhetett volna vele, de baleset érte — cipőjét s kénytelen volt feladni a küzdelmet. Így második Gorka lett. A 220 yardos handikápban 3 előfutam megtartását tették szükségessé a nagyszámu futók. Az előfutamokból Uhlig, Sebesi és Simó kerültek ki győzőként, a döntőben Uhlig nyerte előttük a versenyt.

s. f.

ELŐKELŐ VILÁG

Szerkeszti és kiadja: LENGYEL GIZELLA.

Szózat a szívhez

Menjetekek el ti gazdag város büszke lakói valamelyik nap délutánján a József-köruti munkaközvetítő-intézet elé és csodáljátok, mily gazdag, mily boldog nép a miénk s a mi fő, milyen szorgalmas, hogy még munkát is keres s menjetekek hirdetni széles e világnak, nagy világváros vagyunk, van már nekünk is annyi munkanélküli munkásunk, mint akármelyik fővárosnak, mert hiszen mi az ilyesmikkel dicsekedni szoktunk.

Évek hosszú során hirdettük mindig, hogy agrár-állam vagyunk, hogy van az mégis, hogy benn a központban, a főváros szívében huszezer munkás szeretne munkát kapni, anélkül, hogy birna annyit szerezni, hogy nyomorgó családját és önmagát föntartsa?

Mi okozta ezt a nagy süllyedést, a nép egész osztályának e rettenetes állapotát? Ismét csak a társadalomban kereshetjük az okot, melynek vagyoni alapja semmivel sem erősebb a gyenge erkölcsi alapjánál.

Egy francia nemzetgazdász megmondta, hogy a hitel csak addig mozdítja elő egy ország érdekeit, míg az hitel és nem család.

Nálunk már a hitel kimerült. Társadalmunk kétes existenciái, magasra törő iparlovagjaink kimerítették teljesen s mikor erre épített óriási mennyiségű vállalataink alól az egyedüli alap, a hitel elindult, megrendült az egész s igyekezett mindenki alóla menekülni s egyuttal magával ragadni annyit, a mennyit csak birt.

De a munkásoknak már késő volt menekülni. Az építmény összedől, magával ragadva összes keresményüket, romjai alá temetve existenciájukat... S hol, kin keressék ők már pénzüket, szerzeményüket?

Huszezer ember áll munkanélkül a fővárosban azért, mert vagy 100 ember megakarta pár év alatt keresni egész életére a pezsögőre való pénzt!

Nem szabadna hagynunk a népünket elveszni a polipok karjai között, nem szabadna odáig juttatnunk a dolgot, hogy kifejlődjék nálunk egy néposztály, mely jelzőül felvonná a munkanélküli nevet, mely egy darabig még keres munkát és azután nem, hanem követel s parancsol, nem munkát, hanem kenyeret! Ki kell, hogy ragadjuk a népet ebből a süllyedésből, existenciát, életet kell neki adnunk. De erre a misszióra nem a zsarolók, a meggazdagodni vágyók csapata; ne mondjuk bandája, van hivatalva, hanem az a testület, mely egyedül képviseli hazánkban a tisztességet: a papság!

Ne értsük félre egymást, nem alamizsnát kérek én a munkások számára, hanem tisztességes munkát. A papok, különösen a főpapok, kik állandóan céltáblául szolgálnak minden munkanélkülinek, minden kéregetőnek. Ne adjanak ők alamizsnát a kérőnek, hanem munkát, mondják ki, a kinek nincs munkája, keresse fel őket, náluk mindig lel munkát és így kenyeret is. Ez kétszeresen jó lenne a proletárizmus ellen. Mert megszűnne azok száma, kik alamizsnából akarnak élni, megszűnne az az állapot is, hogy ezek nem kapnak munkát. És ha talán megértetnék az emberekkel, hogy emberi méltóságukkal jobban összefér a becsületes munka, mint a hitvány kéregetés; lassankint megszűnne a légiója azon embereknek, kik a munkától annyira irtóznak, hogy az ember életét sem tartják elég drágának kellő esetben, a becsületről nem is szólva.

Erről az emberekről szólva jut eszembe, egy igen jellemző eset, mely a jelenlegi karánsebesi plébánossal, a mindenki által tisztelt D. F.-el történt. Abban az időben volt ő épp lelkészként a bukovinai csángóknál, mikor azokat már a végszükségben az állam segítette küldött élelemmel.

Az éhínség szűnő félben volt, az állam már beszüntette a küldeményt, de a csángók egyáltalán nem voltak hajlandók lemondani az ajándékélelemről. Hiába akarták velük megértetni, hogy most már dolgozzanak, az állam nem ad többet. Nem, nekik kell. S fegyvert ragadtak, vasvillával, fejszével rohantak lelkészükre, D. F.-re, hogy adjon nekik alamizsnát! S csakis a lelkész fenséges nyugalma volt képes lecsendesíteni a lázongókat, a fellázadt alamizsna-kérőket.

Ez volt a haszon az alamizsna adásban.
 Ezért mondom, mi nem alamizsnát, nem ajándékot: munkát kérünk a népnek.
 Mert a népnek is joga van élni. S az élet joga erősebb minden törvénynél. S mi lesz, ha a nép egyszer jogát érvényesíteni akarja?!

Ünnep az erdőn.

Irta FEJES ISTVÁN.

Itt a kedves Május-hónap,
 Ünnepe van az erdőnek,
 Sugárt hint a ragyogó nap,
 A fák fénybe öltözködnek
 S hozsánnával üdvözölnek.

Kis madarak hangja csendül
 Fenn s alant a lombsátorban;
 Fuvalom száll, szózat zendül
 Magas bérceken, kis bokorban,
 Mint zsolozsma a templomban.

Mintha itt is buzgó ének
 S ima szállna mind magasbra,
 A zöld erdő ünnepének
 Zsongó-bongó édes hangja,
 Ugy foly össze szép összhangba.

Ah! nincs érzés szentebb ennél,
 Mely az erdőn kél szívedben;
 Mintha te is ünnepelel,
 Térdre borulsz örömedben
 S hozsánna zsong a lelkedben!

Égy falevél a szélforgatagban.

Irta: CARMEN SYLVA.

(Folytatás.)

Szinte démoni erő támadt föl benne táncolni, táncolni szüntelen, agyontáncolni ifjuságának minden gyötrelmes emlékét, szenvedését.

A jégpályára is szívesen járt. Ott is akadtt számos imádója, kik mind szívesen tanitgatták.

A néni büszkén sétálgatott a parton, tisztelői környezetében, gyönyörűséggel legeltetve szemét unokahuga ügyes és bájos mozdutataiban.

Egy Rense nevű katonatiszt különösen nagyon foglalkozott Isivel. — Nagyon lekötötte a leányka természetes és nyílt modora s igen szívesen közeledett feléje. — Az ifju őszintén megvallá, hogy a leányka sorsát és körülményeit ismeri és méltányolja; így nagyon megkönnyíté Isi helyzetét, ki egészen elveszíté vele szemben a szokásos elfogultságot.

Rövid idő múlva Isi, az ifju távollétében is, sokat és szívesen gondolt reá anélkül, hogy számot adott volna magának, miért kénytelen ezt tenni?! Ha megpillantotta, egyszerre meleget és hideg borzongást érzett. Az ablak-függöny mögé rejtözve gyakran megleste, hogy arra menet láthassa lóháton.

Igen, az első szerelem nála is beköszöntött, egész egyszerűen, hétköznapiasan érkezett meg.

Különös! milyen hatalmas, földöntúli csodás ereje van az ilyen első szerelemnek, még akkor is, ha annak tárgya érdemtelen erre a szent, tiszta érzelemre, egy ilyen gyöngéd tavaszi virágszáltól!

— Négy nap múlva lesz a mi bálunk, kérem a kotilliont, — mondá Rense egy napon.

És másnap Rense anyja meglátogatta a nénit. Isi a másik szobába nyíló ajtó mögé bujt.

Az öreg nő nagy zavarban volt. Többször belekapott, majd elhallgatott, mig végre nagy feneket kerítve a dolognak, elmondotta, mi szándékban volt.

Fíanak az a szándéka, hogy megkérje Isi kezét; de ők, a szülők soha sem egyeznek ebbe a házasságba. Mert Isi sokkal ünnepelebb jelenség, ragyogóbb szépség és nagyvilági hölgy, semhogy biztosítékot nyújthatna arról, hogy férjének nyugalmas, boldog tűzhelyet tudna adni.

Aztán olyan anyának a gyermeke, a ki korán letért az erény útjáról és így semmi szín alatt sem engedhetik meg a fiunak, hogy szerencsétlenségbe rohanjon.

És különben neki már van is menyasszonya, tehát ők, a szülők ama fényes és előnyös összeköttetést nem engedhetik felbontani.

A néni lángbaborult arccal hívta elő Isit, ki halványan lépett be, hidegen és röviden mondá:

— Mindent hallottam, megyek a báli ruhámat előkészíteni.

— Te leány, mégis el akarsz menni?

— Igen néni, szeretnék. Csak egyet ígérjen meg kérem: a mint mondom, hogy fáradt vagyok, haza jövünk.

Akkor este különösen rendkívül szép volt Isi.

— Az én utolsó bálom — suttogá szomorúan, a mint leszállt a kocsiból.

A tánc ma nem élénkíté meg arca halványságát. Csak szemei lángoltak csodálatos fényben.

Egy mellékteremben Rensét pillantotta meg egyik társával. Az ajtóban megállt a leány észrevétlenül s azok élénken folytatták beszélgetésüket.

— De Rense, ne légy olyan nagy gyermek! Fülleg beleszeretni Hamupipőke he:cegnőbe, a senki leányába, ki ide potytyant, Isten tudja honnan, mikor van már előkelő menyasszonyod!

— Vedd el te az én menyasszonyomat s nekem hagyd meg Isit.

— Csak nem hagylak fejjel rohanni a szerencsétlenségbe. Nyisd ki a szemeidet és figyeld meg, hogyan kacérkodik? Ilyen leányt szeretünk, de feleségül nem vesszük soha.

— Igen, ha ez lehetséges volna.

— Persze, hogy lehetséges! Várd be, míg más veszi feleségül.

— Gondolod?

— Természetesen! Hanyagold el és ő kétségbeesésében máshoz megy férjhez. Egy ideig hagyd busulni, aztán menj és vigasztald meg őt. Ő hálásan fogja venni vigasztalásodat, te pedig nem leszel lekötötte az irányában.

— Bizonyos vagy erről?

— Fogadjunk?

— A fogadásokban nem vagyok szerencsés.

— No, csak légy józan. Tudod, milyenek voltak a szülei. Nem válik belőle sem tisztességes asszony. Vagy elfeledted már az alma meséjét?

— Oh! csak ne lennének azok az átkozott, mély örvényű szemei, a melyekbe, ha beletekintek, szédülés fog el.

— Légy nyugodt, ő le fog hozzád hajolni.

Rense sóhajtott:

— Ah, valóságos istennő!

— Jól van; istennővel lesz dolgod; gondold Danaera, Jora és a többiekre s légy te Jore! Mind a két férfi tovább ment.

— Jöjjön nénikém haza, fáradt vagyok!

Mindenki körülvette és marasztotta Isit, ki nagyon halvány, ajkai egész márványszerűek voltak. Nagy szemei fáradtak és révedezők.

Rense is nagyon marasztotta. Metsző hidegséggel mérte végig s határozottan kijelenté:

— Haza akarok menni!

Mikor lábát a koci fölhágójára tévé, ezt hallotta maga mögül:

— Hamupipőke!

De fejét vissza sem fordította. Ugy tűnt el az utolsó bálból, mint egy fehér hópehely.

Másnap reggel levelet kapott öcsésétől, ki azt tudatta vele, hogy nem bírja ki többé az intézetben s ha nem segítenek rajta, egy hónap lefolyása alatt megszökik. Különben — végzé be — ez talán senkit sem érdekel hozzám tartozóim közül.

Napsugár kisasszony.

Irta: PETERDI SÁNDOR.

Ligeti Béla gonddal öltözködött: csinos akart lenni. Ma kellett megismerkednie egy fiatal leánnyal, kit párjával szemeltek ki barátja esküvőjére, hol ő lesz a násznagy.

— Hm! Igazán kíváncsi vagyok reá! Vajjon milyen lesz? — töprengett magában — állítólag 17 éves... és csinos... Terringette, csak vidéki ne volna, mindjárt jobb kedvvel érdeklődném... No, de sebj! Ha unalmas lesz... legfeljebb egy óráig tart...

Béla, úgy a hogy, már elkészült öltözködésével, midőn levele érkezett. A borítékon megismerte édes anyja irását. Egyelőre félre tette a levelet.

— Ugy is tudom, mit ir szegény, jó anyám. Itt az ideje... nősüljek meg... keressék egy szerény, jó erkölcsű, házias nevelésű leányt... építsek fészket... Eh! ráérünk még! Ma még nekem is az az elvem: a naptár és az asszony csak egy évre jó... Ha édes anyám tudná, mily kitűnően érzem így magam, nem unszolna annyira... Vidéki, jó erkölcsű... szerény... házias nevelésű... micsoda jelzők! De hát mi lehet ezeken annyira elragadó?... En azt hiszem, nagyon is unalmasak...

És így polemizált magában, míg öltözködésével teljesen elkészült, akkor olvasta el a levelet, jól sejtette, csakugyan előre kitalálta tartalmát.

A kocsi már várta lenni a kapu előtt Ligetit és csakhamar ott volt barátjánál.

A vidéki rokont Évának hívták. Szemrevaló, üde, vig kedélyű leányka volt; egy cseppet sem félszeg, élénken részt vett a társalgásban, ok nélkül nem irult-pirult és ez Bélában is azonnal jobb véleményt keltett felőle. A rövid látogatás után megnyugodva távozott.

— Kedves kis fruska! Nem oly unalmas, mint gondoltam. Jól fog vele eitelni az idő! Szeretek az ilyen süldő leánykakkal évdni...

De csalódott.

Mikor másnap Éviket a kocsijába segítette és maga is helyet foglalt mellette, — kissé gondolkodóba esett. Nem tudta, hol kezdje meg a társalgás fonalát. Azaz többször is belekezdett volna, csak ne nézett volna rá Évike olyan derülten, olyan nyíltan, csak ne sugárzott volna ki szemeiből lelkének tisztasága, ártatlansága. Ez a gyermeteg tekintet, a derült mosoly elárulta, hogy Évike lelke olyan, mint a hegyek közt elrejtőzött tengerszem, melynek nyugalmát nem zavarta még meg semmi, mely a tova siető felhőkön, a lenge szárnyakon ellibbenő szellőn kívül nem ismer mást, csak a beszédes erdőt, a lombok közt játszadozó madárkákat; sejtelve sincs arról, mily vásári zaj, elkéseredett élet-halálharc folyik csendes birodalmán túl, hogy kél ott minden pillanatban birokra a roszzsal a jó...

— Istenem! — gondolá magában Béla — hiszen ez a leány még talán hisz a tündérekben... ennek meséket kell mondanom: hol volt, hol nem volt...

Végre is elrestelte Ligeti hosszas hallgatását és néhány észrevételt tett a mai ünnepélyes napra. Tréfálkozva sajnálkozott barátja felett, hogy az a becsületes emberek sorába lép, — megnősül.

Évike mosolyogva nézett kísézőjére.

— No, csak ne beszéljen ilyen sajnálkozólag. Barátja bizonyára nem cserélne most önnel.

— Most? — az meglehet; de majd egy-két hét múlva, vagy egy-két hó múlva, ha a nagy szerelem eloszlott; mikor kezdik észrevenni, hogy a mit ők öröktűznek gondoltak, csak szikra: — egyet lobban és ismét vége.

— Így beszélnek maguk fiatal emberek mind; tudja azt a közmondást: savanyú a szálló...

— Oh, persze! Hát úgy nézek én ki, mint a ki nem kapna feleséget, ha keresne? — tréfált Béla. De az éppen a baj, hogy nem keresek, mert ismerem jól a nőket.

Béla kezdett az ő szokott modorában léhaskodni.

— A nő nagyon hamar elfelejti az oltár előtti esküt, hogy jó és rossz napokban kitart férje mellett. Az emberi életben tudvalevőleg kijut a derült és borult napokból egyaránt; a míg a nap süt, a feleség velünk sütkérezik a boldogság melegében, de ha felhő vonul az égre: a nő ebből már nem veszi ki részét, türelmetlen, zsémbes lesz...

— Én nem így tapasztaltam odahaza; édes apa sokszor mesélt anyámról...

— Ezer közül egy eset! — ingerkedett Béla; — véletlen...

— Az nagy szerencsétlenség lehet! — sóhajtá Évike.

— Oh, nem annyira... minden sebre van tapaszt, minden bánatra van vigasz. Az ily házaspárok is keresnek vigaszt, de persze — külön... külön...

A másik pillanatban már megbánta, hogy ezt a megjegyzést kiszalasztotta száján. A leányka először csodálkozva nézett kísérijére, azután hirtelen lesütötte szemeit és pir szállott hamvas arcára.

Béla jó ideig ismét nem tudott belekapni a társalgásba, kényelmetlenül feszengett helyén. Évike ezalatt nem titkolt érdeklődéssel nézte az egymás mellett sorakozó palotákat.

— Először van nagysád Pesten? — kérde Béla egy kis idő múlva.

— Oh nem, már többször voltam itt — —

— És akkor annál unalmasabbnak tűnik fel a vidék, nemde?

— Azt nem mondhatnám — felelé mosolyogva Évike. — Persze, önök megcsontosodott fővárosiak, azt hiszik, hogy a vidéken talán nem is tudják, mi az élet, ott az emberek nem tudnak mást, csak enni, inni, aludni.

— Kőrülbelül, miután nagysád valószínűleg nem jár el a „Kör“-be a jegyző ural és a tisztelendő ural kártyázni és kvaterkázni.

— Azt nem teszem — kacagott Évike — de azért jól eltelik az idő. Van elég dolog a ház körül, ha pedig szórakozni akarunk, arra is kínálkozik alkalom. Védem a vidéket...

— És még hozzá mily kedvesen! — jegyezte meg Béla, bár ezt inkább csak gondolni akarta. Neki nem volt magas véleménye a vidéki életről, de most készakarva erősebb színeket használt, hogy Évikét ingerelje kissé.

— No, de milyen alkalom? a miben szórakozást letnek — faggatózott Béla.

— Mi? Ósszejövünk, beszélgetünk... és ön tudja, hogy fiatal leányoknak mennyi megbeszélési valójuk akad mindig. Azután zongorázunk, táncolunk, játszunk...

— Csak úgy egymás közt?

— Dehogy! nem vagyunk megfosztva a fiatal emberektől se! Van az is elég!

— Elég? jegyezze meg magának kedves nagysád, hogy a fiatal emberből vagy nincs elég soha, ha még oly sokan vannak is, vagy ha már kettő van, akkor az egyik már fölösleges.

— No, ebben igaza lehet! — pajkoskodott Éva.

— Talán már tapasztalatból tudja? Hja, persze, akkor a vidéken is jó, érdekes, változatos az élet. Sőt! Ámor Istenke jobb szereti a csendet, mint ezt a zsiibasztó zajt. Ott a sutgó lomb alatt, az erdő sűrűjében a kis madárkák is szerelmesebb dalokat csicseregnek... és a bűgő gerlicék... csupa jó példa... ott édesebb az ölelés, forróbb a csók!...

Évike arca ismét biborpiros lett, Ligeti észrevette magát, elhallgatott.

— Lehet, hogy igaza van — szolt mosolylyal, de azért komolyan a lányka — nem tudom, én még nem voltam szerelmes. De miért beszél erről is oly gúnyolódó, oly bántó hangon. Miért csinál ebből is tréfát? Hisz a szív minden ügye, öröme, fájdalma, az szent, arról profán hangon nem szabadna beszélni...

Ligeti nem tudta, mit feleljen e szavakra; szerencsére megérkeztek a templomhoz. Ő először ugrott ki a kocsiból s gyöngéd figyelemmel segítette le a leányt... aztán karját karjaiba fűzte, de vigyázott, nehogy Évike karjait nagyon magához szorítsa... Nem merte.

A templomban csakhamar felzúgott az orgona és a lobogó gyertyák erősen küzdöttek a templom homályával. Ájtatosság, meghatottság ült ki az arcokra. Maga Béla is szokatlanul érezte magát. Többször volt ő már templomban, ha egyik-másik ismerőjét elkísérte, de akkor rendszeren a jelenlevőket vizsgálta, bírálta. Most alig mert félre nézni.

Évike ott állt nem messze tőle. Arcán a meghatottság és a leányos kíváncsiság látszott. Mindenről megfeledkezve, elmélyedten nézte a szertartást. A magas, góthstilú ablakon hosszú sugárban szűrődött be a nap. Épen Évikére és a fiatal leányt ragyogva vette körül, mint egy aranyorból szótt lenge fátyol. Olyan volt fehér ruhájában, mint egy szobor.

Kezeit összekulcsolta, szemeit merően szegezte előre, meg sem mozdult. Ki tudja, hogy mire gondolt! Ki tudja, hányféle érzelm nyüzsgölődött most szívében; érzelmek, melyeket nem ismer, melyeknek nevét se tudja.

Ha festő lennék, megörökíteném ezt a képet, gondolá magában Béla, ki elragadtatással nézte a leánykát. Milyen tiszta... milyen derült... ragyog, mint a napsugár... maga is olyan, mint az a napsugár, a mely oly testvériesen átöleli...

A mint a szertartás végeztével ismét egymás mellett ültek, Béla elgondolkodott; szinte megfélekedett Évikeről.

— Ligei ur! — esendült meg végre a leánya hangja.

— Parancsoljon...

— Nem, csak életjelt akartam adni magamról, mert ön ugylátszik, megfélekedett rólam. Miért oly hallgatag? Hiszen önről úgy beszéltek nekem, mint jó kedélyű, mulattató férfuról.

— Magam is azt hittem, hogy az vagyok, de csalódtam, vagy legalább önnel szemben nem tudok olyan lenni, mint mások. Keresem a beszéd fonálát és nem találok; keresem a tárgyat, de úgy szétszalad előlem, mint valamely megriasztott nyáj.

— Tehát én vagyok a farkas? — nevetett Évike, majd hirtelen elkomolyodott. — Látja, én tudom, hogy miért nem tud most annyira társalogni, mint mások.

— Ugyan? — kiáltá Béla és derültebb lett, — talán más fiatal ember is zavarba jött, ha ön reá nézett? Az igaz, hogy megverő szemei vannak, de látja engem nem az ön szépsége, nem kedvessége hoz zavarba... ez reám nem hat...

— Ah, ez szép udvarlás! — nevetett Évike.

— Hanem más, de nem tudom kifejezni, mi.

— Majd én segítek — mondá Évike — ha megigéri, hogy nem haragszik meg.

— Hisz ez nagyszerű lesz! Meg akarja mosni jól a fejem? Kitűnő! Csak egész bátran. Ilyen szép ajkakról...

— Csitt!

— Hallgatok!

— Tehát, mikor nekem tudtomra adták, hogy ön lesz a vőfélyem, biztosítottak, hogy pompásan fogok mulatni, mert ön szellemes, vidám ember... Nos, várakozásomban csalódtam.

— Bravó! — kacagott Béla, — ezt szeretem! Oda nem adom egy kis királyságért, hogy összeszid! Folytassa!

— Az az lehet, hogy szellemes, tréfás addig, míg — mint én — meg nem kéri, hogy bizonyos dolgokról ne beszéljen oly... oly... sértő, gunyoros, léha hangon. És ime, önön is beteljesedett, a mit apa a mai fiatalságról mondott: Ha nem beszélhet kalandjairól, a versenyekről, vagy más üres dolgokról, elveszti lába alatt a talajt. Az olesó hatás kedvéért kész mindenre, mint a rossz színész, ki, csakhogy tapsot kapjon, nem válogat az eszközben. És mert ehhez hozzászokik, ha egyszer nem a rendes környezetéből valóval kerül össze, ki a kétértelmű célzásokat nem érti, kit a pletykák, a megszólások nem érdekelnek, ki a szellemességet nem egymásnak apró hibái ellen intézett túsúrásokban találja, ki a más féltve őrzött kincseit tiszteli és ha azt tudja, azt dobra nem üti, tréfalózás tárgyává nem teszi, akkor a szellemi omnibusz elakad. — Én tudnék önnek egy tanácsot adni, de talán már haragszik is?

— Én? Oh Istenem! ezer hálával tartozom önnek! Köszönöm, hogy tükröt tartott elém, melyben megláthattam, hogy én, ki azt hittem magamról, hogy Apolló vagyok, ki az érzelmek minden hangszerén pompásan tudok játszani, csak — Marsyas vagyok. Mi a tanács?

— Maradjon olyan, a milyen a természete; ne erőszakoljon magára más modort. Ne akarjon erőnek erejével szellemesnek látszani és az lesz; ne akarjon mindenből tréfát űzni, érdekel minket a mindennapi élet apró-cseprő baja is. Beszéljen nekem ilyenekről és meglátja, mily szaporán fog peregni a nyelve és mily hálás közönség leszek én. De különösen ne beszéljen olyan csunya dolgokról. Hanem azért szent a béke?

És elragadó kedvességgel nyujtotta kezét Bélának, ki azt hévvel csókolta meg.

— Majd meglátja édes kis mama, hogy nem vagyok javithatatlan.

A délelőtt folyamán ezt még be is bizonyította. Pompásan elmulattatta Évikét, kinek nem volt alkalmja egyszer se zavarba jönni, elpirulni.

A fiatal pár elutazása előtt vacsorát adott vendégei tiszteletére és Béla is bucsut vett az estéli viszontlátásig.

Mikor Béla hazaérkezett, sokáig nagy léptekkel méregette a szobát.

— Hm? ez a kis leány még megzavarja a nyugalmaimat! No még csak az kellene! — boszszankodott a fiatal ember. — Ugyan gyönyörű lovag vagyok, ki egyszer találkozik egy gyerek-leánynyal és már beadja a kulesot. Egy kis morális prédikálás és Sauból szelid Pál lesz...

De hiába haragudott magára, Évikét csak nem tudta felejteni.

— No, majd a Napsugár kisasszonyt elfelejtem Astarte kisasszonynál. Délután ugyanis uzsonnára vagyok hivatalos.

Astarte kisasszonynál, kit nem hiába neveztek el udvarlóit a csábitó démonról, rendszeren több fiatal ember és több fiatal hölgy szokott összejönni. Csinos kis palotájában zajos mulatságok estek meg. Vendégei nem igen tartózkodtak. Ha jó kedvük volt, énekeltek, táncoltak, tréfáltak. Az énekek pajzánok, a tréfák szabadok voltak inkább, mint szellemesek.

Máskor Béla volt a legkicsapongóbb! ő volt a társaság lelke; kétértelmű tréfái, élcei rendszeren viharos tetszésben részesültek. Ma sehogysem jött meg a kedve; a pamlag szögletébe huzódott és onnan szemlélte a társaság tagjait. Tehát ő is ilyen, mint ezek a férfiak? Ilyen társalgást szokott ő is folytatni?

Azután vizsgálni kezdte a nők arcát. Azt a kifejezést, a mit Évike arcán látott, itt hiába keresi... itt egyikén sem tudta megtalálni... Béla nagyon komoly lett. S mikor a társaság tagjai körülvették, faggatták, unszolták s arcáról a felhőket mindenféle mókákkal akarták elűzni, olyan esetleneknek, durváknak találta őket... a férfiakat... a nőket... a tréfájukat...

Nem maradt soká körükben; különben sem maradhatott volna, sietnie kellett a fiatal pár estélyére.

Évike mosolyogva fogadta vőfélyét.

Ah, hogy elmúlt rossz kedve e mosolyra... A lidércnyomás eltűnt egy pillanat alatt...

A napsugár elűzte a felhőket; Napsugár kisasszony elriasztotta Astarte rossz tündéreit...

A vacsora alatt a fiatal leányka mellett ült és oly elégedettnek, oly boldognak érezte magát, hogy annak tiszta arcát látta maga felé mosolyogni. Bélának hamar megjött a kedve és Évike is beszédesebb lett; kettőjük vidámsága magával ragadta az egész társaságot, mely kitűnően mulatott a két fiatal tréfáin, gyermekes, ártatlan bohóságain.

Évike néhány nap múlva hazautazott, de előbb szigorúan lelkére kötötte Bélának, hogy jól viselje magát, nehogy valami roszzat halljon felőle.

Béla ünnepélyesen megígérte.

És még aznap irt haza anyjának:

Drága jó anyám! — Igazad van, megyek haza és azután együtt keresünk egy szerény, jó erkölcsű, házias nevelésű kis feleséget...

Nem is soká kerestek... csakhamar megtalálták Napsugár kisasszonyt...

Száll az ének szájru-l-szájra.

Regényes történet Zubokiról, a nagy vitézről és az öreg Mihályról, az ő hűségese szolgájáról.

(Folytatás.)

A Török Császár volt akkor Pestnek egyetlen kávémérése, nem számítva az apró dunaparti lebujokat, a melyek még a török időkből maradtak a folyó során és mindenféle hajósnépnek szolgáltak tivornyázó helyiségül.

A Török Császárban kávé és italokat mértek. A pesti polgárok lopták itt a napot délutáni időben és szürcsölgették a moka-t. Bizonyos Kovácsnik volt a kávéház tulajdonosa, a ki a szerb vidékekről került ide. Mondatik, hogy multjában sok homályos folt vala. Kovácsnik csempészkedett volna, tolvajoskodott volna és lopkodott volna... Ám most már megöregedett, potrohot eresztett és hosszúszerű pipájával, vörös fezzel a fején, épen úgy nézett ki, mint az ajtóra festett pipázó török császár.

Volt is neki egy pöre a szultán ellen.

Ennek a pörnek a históriáját mindenki ismerte a régi Pesten.

Kovácsnik fiatalabb korában leányokkal kereskedett. Ezt a portékát már akkoriban is, azóta is aranynyal mérték. Kovácsnik a szultán szállítója volt. Volt ilyen szállítója a szultánnak sok, a kik mindenféle barangoltak a világban, mert épen olyan szultán trónolt a prófeta zöld lobogójának árnyékában, a ki nagyon szerette a kézzel fogható szépet. A főmufti Kovácsniknak azt a megbízást adta, hogy csak barna, diószemű, zömökfajta magyar lányokat szabad szállítani a szultán számára. Kovácsnik nem válogatott azonban, mert a felesleges portékát mindig megvették tőle a nagytekintetű basák és szeretetreméltó agák, miután Kovácsnikot megbízható kereskedőnek ismerték.

Történt, hogy egyszer amint utban van Stambul felé a derék férfi, valamelyik szandzsákban rajtaütöttek a martalóc-katonák. Hiába mutatta Kovácsnik a szultán pecsétes irádéját, a mi oltalmat biztosít neki és portékájának; hiába hivatkozott Gezmin aga janicsár-tábornok jóbarátságára, a martalócok azt a tizenkét gyönyörű virágszálat,

a kiket épen a padisah kertjébe szállított Kovácsnik, elhajtották. Szerencse, hogy a kertészüket épen hagyták. Kovácsnik, néhány súlyos bikacsek-ütéssel megkergetve, jajgatva futott Stambulba, a fenséges padisahhoz. Ott pedig, mielőtt csak egy zokszót is ejthetett volna az őtet ért nagy sérelemlről, ezt kérdezték tőle:

— Hoztál leányt, barátunk?

— Nem, mert elrabolták őket útközben. Igazságot és pénzt kérek . . .

— Takarodj, hitetlen kutya — üvöltött a főmufti. Vigyáztál volna a portékádra.

Kovácsnik térdre vetette magát:

— Nagyságos pasa, tizenketten voltak. Nagy-Magyarország legszebb rózsaszálai.

— A legszebbek? . . . Akkor huszonötöt kapsz a talpadra, hogy máskor jobban vigyázz a szépekre.

— Kegyelem — rimánkodott Kovácsnik.

De bizony hiába; lekapták a lábáról és ráverték a talpára a huszonötöt, meg se olvasták. A keménykezű bostandzsik nem hallgattak rá, hiába jajgatott.

Aztán kikergették Kovácsnikot a serailból, a pörüljárt kereskedő sántikálva, átkozódva indult hazafelé. Pestre érve, kávéházat nyitott, odapingáltatta magát török császárnak az ajtóra (hadd bosszankodjék a szultán, ha megtudja) és felkereste Pest legravaszabb zúgprókátorát, bizonyos Lédeczky tekintetes urat. Annak elpanaszolván a baját, felkérte, szerezzen neki igazságot és pörölje vissza a leányok árát. Lédeczky apró csigaszemeivel figyelmesen nézett a Kovácsnik arcába. Majd azt kérdezte:

— A fejét nem ütötték azok a kötnivaló bostandzsik?

— Mondtam már, hogy a talpam verték — felelt méltatlankodva Kovácsnik.

— No, akkor rendben van. Elmehet, barátom. Hoz nekem minden hónap második vasárnapján egy aranyat, hogy legyen mire támaszkodni a pörben, azonkívül naponkint ingyen kávé és italokat mér nekem a kávéházában, hogy legyen mivel olajozni.

— Ahogy kívánja, tekintetes uram. Kegyes gráciájába ajánlom magamat.

— Megálljon csak — kiáltott a prókátor — hátha azt felelik Stambulból, hogy már meg vannak a lányok, csak értük kell menni.

Kovácsnik elkezdett kacagni, mintha megtévelyodott volna.

— Azokért a leányokért nem adnék egy sustákat se.

— No hát akkor majd úgy csináljuk, hogy ne legyenek meg a lányok.

A kopasz prókátor persze egy vakarintást se tett az elrabolt lányokért. Törökországgal se akkor, se máskor nem lehetett pörösködni. Az évszázadokig elnyújtott családi perek, a melyikből egyik fiskális kihalt, hogy másik belészülessen, csak a mi boldog hazánkban léteztek, Törökországban a kádi egyszerre vágta szét a legbonyolultabb pöröket is. Valaki mindig kikapott. Egyszer az egyik pörlekedő, máskor a másik. Ebben a pörben bizonyosan Kovácsnik kapott volna ki, vagy tekintetes Lédeczky prókátor úr, ha oda mert volna menni. De ő nem ment, csak a Török császár kávéházba. Itt hányták-vetették meg a nagy pört (Kovácsnik egy szekérderek aranyat követelt kártérítésül a fényesképű kaputól), most is épen arról beszélgettek, a mikor Zuboki belépett:

A prókátor vitte a szót, hogy az egész kávéház hangzott bele:

— Bizonyosan tudom, hogy a szultán ő felsége saját maga olvasta el levelemet, a melyben panaszkodtam neki előterjesztém. Annyira megharagudott, hogy a főmuftit, a ki Kovácsniknak huszonötöt veretett a talpára, nyomban elcsapta. A bostandzsiknak pedig jobb karját tőből leütötte.

— Hát tud a szultán diákul? — szólt egy kételkedő.

— Jobban, mint kegyelmed — felelt gyorsan a prókátor. Már csak elég litteratur ember ahhoz a szultán, hogy diákul tudjon.

— De a kártérítés? A lányokért? — szólt közbe Kovácsnik, a ki már el is unta hordozni az aranyakat a prókátorhoz.

— Hohó — kiáltott ez, az nem megy olyan könnyen. Előbb kinyomozzák azokat a semmirekellő martalócokat, a kik a lányokat elrabolták. Aztán megesketik őket, hogy igaz-e a leányrablás, a mit kegyed rájuk fogott . . .

— Jaj, jaj — sópánkodott Kovácsnik — hol járnak már azóta azok a betyárok. Hiszen nem maguknak lopták azok a rózsaszálakat, hanem vágattak velük egész a kisázsiai édesvizekig és ott jó pénzért eladták valami pasának.

— Az nem baj — replikázott a prókátor. — Kinyomozzák azért őket. Megirtam a levélben, hogy hasított orru, félszemű tatár volt a martalócok vezetője. Azt megismerik mindenütt.

— Jaj, jaj, csak annyi esztendőig élhessek, a mennyi hasított orru, félvak tatár csavarog a világon.

— Nono — felelt a prókátor — hát majd meglátjuk. Semmit se lehet előre tudni. Csak az a bizonyos, hogy kegyed pörösködik a szultánnal. Az ilyen nagy urnak mi az a félszekér arany?! Kivágja a mellénye zsebéből.

Zuboki, aki eddig hallgatagon álldogált a prókátor háta mögött, most megszólalt:

— Persze, hogy a török szultánnak semmi egy félszekér aranyat kivágni egy tucát szűzért, a kiket nem is látott, de egy magyar urnak két huszast adni azért, hogy estve a teátrumban delektálja lelkét, szívét, eszét — olyan magyar ur nincs.

— Hja — felelt a prókátor — el ne felejtse nemzetes uram, hogy itt kézzel fogható dolgokról beszélünk. Tizenkét szűz csak elég kézzelfogható.

Zuboki mérgesen kiáltott a ravasz Lédeczkyre:

— Prókátor uram is jobban tenné, ha nem bolondítaná ezt a szerencsétlen Kovácsnikot.

Többen helyeslőleg bólintottak. A zavart fiskális gyorsan megszólalt:

— No, hisz nem azért mondtam, hogy nemzetes uram most a becsületesembe gázoljon... Elmegyek, hogyne mennék el a teátrumba. Épen ma reggel gondoltam, ej, meg kellene tapasztalni már azokat a komédiásokat. Lássuk, értik-e a dolgukat.

— Hát csak rajta, prókátor uram. Itt a biléta — szölt Zuboki.

— Ej, megváltom én azt a teátrumnál is. Hisz ott is árulják őket.

— Nem úgy van az, prókátor uram. Hátha eszébe jut valami addig... Ide a két huszast! Nemzeti ügyről van szó, nem lányokról. Nem szabad fukarkodni.

A kopasz Lédeczky hát csak nagy nehezen előhuzogatta a huszasokat. A példa ragadós. Mások is jelentkeztek a kávéházi közönségből. A huszaskák gyűltek, gyűltek és Zubokinak az arca mindig ragyogóbbá vált. Megszámlálta a huszasokat:

— No, ma még az öreg Mihálynak is jut vacsorára.

Hanem magáról még nem gondoskodott.

Ő róla mindig az gondoskodott, aki a mezők liliomait ruhazza és az ég madarait táplálja. Az pedig vacsoraidőben néha meg-megfeledezett arról az öreg, rajongó magyarról, a ki mindig másokról gondoskodott, sohase magáról.

Krúdy Gyula.

(Folytatása következik.)

Lendvay Márton.

Nagy ünnepet ült Szatmár-Németi közönsége. Lendvay Mártonnak emlékezetére színi előadást rendeztek a műkedvelők, mely előadásra a Nemzeti Színháztól felutaztak: Csillag Teréz, Maróthy Margit, Náday Ferenc, Gyenes László és Zilahi Gyula, Bartók Lajos prológot irt, melyet a költő maga szavalt el.

Álljon belőle itt egy rész, mely a mult és a jelent vázolja:

S ez volt a művész, mindnyájunk szíve
És benn' lobog szeretet, gyűlölet,
Mind s mit egy nemzet csak érezett.
Világot, életet jelentő deszkák,
Miként bírál el gyöngye vállatok
Ez óriások súlyos lépteit?
Csodás hősöknek adtatok ti bölcsőt,
S ne emlékezzünk rájuk s ne kövessük?
S így a bölcsőből koporsót faragjon
A honfiatlan romlott kapzsiság
S temessünk téged el, magyar művészet.
Élő-halottként, szegényásta sirba,
S veled nemes, magyar költészetünket,
S mellétek a nép erkölcsét, a tiszta
Nemzeterőt is? mert együtt török le
Mind ez, mint ággal lomb, virág, gyümölcs,
S pusztul utánuk búsan a kopár törzs.
Nem, bős Apolló, jöjj, kontár kufárok
Korbácsolója! Tháliád segítsd meg,
S templomából üzd ki az ihletetlen
Úzéreket, kiknek büncsarnokában
Ma a közönség megtanul pirulni,
És holnap nem pirulni semmitől;
Kik színükről érzést, gondolkozást
Kitaltanak, főt, szívet megrabolnak,
A Muzsákat bachansnökké alázzák,
Az ifjúból vénet görnyesztenek
Előbb, mint férfi lett vón', — s idegen
Ledér bűnök rabjává aljasítják
Ős tiszta erkölcsű szűz szellemünket!

E nagyhatású prologot az egybegyűlt közönség a legnagyobb figyelemmel hallgatta végig s frenetikusán megtapsolta.

Az előadott „Csapodár“ című francia vígjáték is megtette a hatást, melyben ugy a műkedvelők, mint a Nemzeti Színház jeles művészei remekeltek.

A Lendvay-szobor javára rendezett előadás szép összeget jövedelmezett s kívánatos volna, hogy a megye több városában is követnék a szatmáriak nemes példáját, hogy az által a szobor minél előbb díszíthesse Nagybánya tágas terét.

Lendvay nemcsak szülőhelyének büszkesége, hanem az egész országé; mert oly jeles színész, mint ő vala, nem egyhamarjában fog születni.

Irodalom.

A főrendiház évkönyve, melyet Szerencs János, a főrendiházi hivatal főtitkára szerkesztett, már megjelent a könyvpiacra. Ez a könyv magában foglalja mind azt, a mi a főrendiházra vonatkozik. A király udvartartását, az uralkodó ház geneológiáját, a főhercegek és főhercegasszonyok udvarait és kamaráit, pontos jegyzékét adja a lovagrendek tagjainak, a valóságos belső titkos tanácsosoknak, a kamarásoknak.

A könyv megírására még Mailáth György országbíró és főrendiházi elnök adott impulzust, az ő megbízásából állította össze Szerencs János a magyar nemzeti és honfűsített főrend-családokra vonatkozó anyagot és adatokat. Ugyancsak becses a könyvnek az a része, a mely az 1540 óta kihalt főrend-családok felsorolását tartalmazza.

Felsorolja az örökös jogu tagokat geneológiáikkal, rang szerint, felsorolja továbbá az életben lévő tagokat s a magva szakadt családokat, az ezen családokra vonatkozó határozatokat.

Ezen jegyzék, mely az egész munkának csak egy részét sorolja fel, bizonyoságot tesz arról, hogy milyen szükséges hézagot pótol irodalmunkban. A csinos kötetet a Pesti könyvnyomda részvénytársaság állította ki.

Színház.

A Magyar Színházban június 7-én adták először Hevesi József és Faragó Jenő „A szerelem ovodája“ című 3 felvonásos életképét.

A darab címéről itélve azt gondolná az ember, hogy valami pikáns, francia recept szerint irt, mulattató darabot lát, pedig ellenkezőleg, a legkomolyabb iránymű. Meséje a következő: Özvegy Hubernének két gyermeke van. Az egyik fiú, a másik leány. A fiú katonatiszt. A leány pedig énekesnő valamelyik színháznál. A fiú a tisztí kardbojthoz kötött elvet követi, míg a leány a kulisszák lejtős utain halad. Kírtartói vannak, szeretőket tart és egyre jobban eltávolodik attól az elvtől, a mit katonabátyja követ a darabban. Tamás — így hívják az ifjút — éppen akkor talált betoppanni nővérehez, mikor annak a bankárja a legerősebb szavakkal illeti, a miért az ő pénzét elfogadja és a herceg udvarlását sem utasítja vissza.

Ez a herceg még suhanc korában van, a kit nevelője vezet Piroskához, a színésznőhöz, hogy oktassa ki a szerelem alapfogalmaira. Tamás hallván a bankár kifakadásait, most ébred tudatára annak, hogy testvére minő életet él. Főlháborodásában letépi magáról a tisztí bojtot s megsemmisülve hagyja el anyja és nővére lakását, a mely a bűn tanyája. Tamás szerelmével falura vonul, a hol tanító állást kapott és ott meglegedetten él. Piroskát ezalatt az élet jobbra-balra veti. A herceg, a kit igazán szeretett, megfizette és elhagyta, míg ő megtört lélekkel megy bátyjához a falusi tanítóhoz. De itt is folyton a hercegre gondol, a ki azóta már megnősült és ifju nevével éppen abba a faluba készül ellátogatni, a hol Tamás tanítóskodik. Piroska lázban égve várja a herceg érkezését. Azt hiszi, hogy egy tekintetével visszahódítja a herceget, a ki azonban rá sem ismer a megvénült alakra. Piroska örömsikolylyal rohan a herceg elé, de az örültnek nézi és pénzt ad Tamásnak, hogy gyógyíttassa meg nővérét. Piroska összerogy, mert megértette, hogy könnyelmű életével egyetlen igaz szerelmét is eljátszotta.

Ezzel véget ér a szerelmi tragédia. Ez a mese nem új, megtörtént ez már akárhányszor, különféle variációval s majdnem rá mondhatnánk, hogy, hisz ez ennek, meg ennek a története.

Könnyű dolguk volt a szerző uraknak, mert csak lemásolták őket s csupán a neveiket változtatták meg. No de akárhogy van, el kell ismernünk, hogy a színmű életre való, s kár hogy a saison végére jutott bemutatása. Az előadók egytől-egyig derekasan helyt álltak s megmutatták, hogy nem csak bohócok, hanem színészek is, kik megtudják teremteni az érdemes szerepeket.

A darabhoz a zenét Stefanidesz Károly szerzette s tetszett.

A közönség a szerzőket többször kitapsolta.

A Fővárosi Nyári Színházban Blaha Luiza szabadságidejének megkezdése előtt Follinus Náni-jában lépett föl először mint vendég. Művészetét dicséremünk felesleges, azt úgy is ismeri mindenki s annak legnagyobb bizonyítéka az, hogy a színház zsufolásig megtelt s a közönség nem győzte megismételteni azokat a kedves dalokat, melyek Blaháné ajkairól a szívekbe reppentek. Ifju Bokor József „Télen“ című népszínművében folytatta szereplését s vasárnap Rátkay „Felhő Klári“-jában lépett fel.

A művész új életet öntött a budaiak szívébe s öröm volt nézni azt az elragadtatást, melyet irányában tanusítottak.

A Fővárosi Nyári Színházban július 2-án Erdélyi Marietta 25 éves jubileumát fogja ünnepelni, mely alkalomra a művész Berg „Lumpácius“ című bohózatát választotta, melyben a fővárosi színházak elsőrendű tagjai fognak közreműködni. A darabba szőtt hangversenyen képviselve lesz az Opera, Nemzeti Színház, Népszínház, Vígsház és a Magyar Színház.

A művész, mielőtt elfoglalná helyét az Opera színháznál, hova október elejétől szerződött, jubilálni óhajt azokon a deszkákon, melyeken évekkal ezelőtt babérokat aratott mint operette primadonna.

Mikor még az Offenbach operettjei gyujtottak s mintegy kezdeményezői voltak az operette kultusznak, a művész teljes ifjúságában ragyogtatta énektudását s egyike volt a Szép Helének legjobbainak. Az előkészületekből ítélve a jubileum fényesen fog sikerülni, mert a jegyeket már előre jegyzi a főváros színházba járó közönsége.

Æ hét története.

A király Ferenc Ferdinánd és Ottó főhercegek, a hadügyminiszter, a vezérkari főnök, a csapatfelügyelő, a hadtestparancsnok és az idegen katonai attasék jelenlétében szemlét tartott a Práterben a 25-dik gyalogezred fölött s teljes megalégedését fejezte ki.

A király a legújabb megállapodások szerint f. hó 28-án a Schönbrunnban tartandó hódoló fáklýásmenet után megy Ischlbe, nyári tartózkodásra. Itt fogja megünnepelni születésnapját, mely augusztus 18-ára esik. Julius 10-én Gmundenbe megy a Cumberland hercegi házban végbemenő menyegzőre. Ischlben szeptember végéig marad s akkor a galiciai nagy hadgyakorlatokra megy. A mint hírlik, az idej hadgyakorlaton nem fognak részt venni idegen fejedelmek, miután elhelyezésükről, alkalmas helyek hiányában, nem lehetne gondoskodni. Azon hír, hogy Vilmos császár és a trónörökös szeptember havában Bécsbe mennének, még nem nyert hivatalos megerősítést.

József főherceget honvéd főparancsnoki szemle utján az ország minden részében a legnagyobb szeretettel és tisztelettel fogadják. Zilahon Wesselényi báró főispán fogadta. Az üdvözlő beszédre a főherceg azt válaszolta, hogy ő, családja és gyermekei ugyan azokat az érzelmeket táplálják, mint boldogult édes atyja. Azután lelkes szavakban emlékezett meg a honvédségről, a mely kiképzés és tudomány tekintetében épp oly magas fokon áll, mint bármely hadsereg. Védelemre kitűnő, hadakozásra vitéz és erős. Megérkezése után, másnap szemlét tartott a csapatok felett s a legnagyobb megalégedését nyivánította.

Nagy-Enyeden a pályaudvaron Zeyk főispán és Sándor Jenő polgármester fogadták. A honvéd helyőrség felett szemlét tartott s a szemle után ebédet adott, a melyen az összes hatóságok főnökei résztvettek. Este résztvett a sétatéri hangversenyen s másnap Székely-Udvarhelyre utazott, hol a város zászlódszt öltött és este fényes kivilágítás volt. Innen Kemény Béla báró négyes fogatán Csikszeredára hajtatott, hogy az ott állomásozó honvéd zászlóalj felett szemlét tartson. Junius 11-én Tusnád-fürdőre megy, a honnan Kézdi-Vásárhelyre fog utazni. Az ottani fogadásnak nem lesz hivata-

los jellege, a város közönsége azonban mindent elkövet, hogy szeretete és ragaszkodásának minél impozánsabb kifejezést adhasson.

Lipót belga király június 7-én Gasteinbe érkezett. Lónyay grófné férjével együtt e hó 18-án fognak oda érkezni.

Albert belga trónörökös július végén fogja oltárhoz vezetni Erzsébet bajor hercegnőt Münchenben. Az esküvőn Vilmos császár és királyunk is jelen lesz.

Jenő főherceg a dél-tiroli helyőrségek megvizsgálása végett e hó 5-én kíséretével együtt Triesztbe utazott s megszállt az „Imperial Hotel Trento“-ban.

Jenő főherceg f. hó 10-én a Székely-földre utazott, hogy szemlét tartson az ott állomásozó katonaság felett. A főhercegről az a kellemes hír van elterjedve Erdélyben, hogy vagy Tusnád-fürdön, vagy Borszéken villát szándékozik építtetni. Ez a hír minden magyart őszinte örömmel tölt el. Nemcsak azért, mert minden magyar ember ünnepnek tartja, ha az uralkodó család valamelyik tagja körünkben időzik, hanem azért is, mert a székely fürdőknek, kiszámíthatlan lendületet adna, ha az uralkodó család közülük választaná üdülő helyét.

A pápa egészsége ismét rosszabbra fordult s ezért a mult vasárnap nem vehetett részt a boldoggá avatás ünnepében. Lapponi, a pápa orvosa, ugyan azt állítja, hogy a pápa nem beteg, hanem csak fáradt, de a vatikáni méltóságok más véleményen vannak s a legrosszabbtól tartanak.

Vaszary Kolos bibornok hercegprimás Kohl Medard dr. kanonok kíséretében folyó hó 10-én érkezett Balaton-Füredről Budapestre. Ugyanakkor érkeztek a fővárosba Esztergomból az udvari papok, hogy az Urnapi körmenetben részt vegyenek, melyet az eddigi megállapodások szerint a hercegprimás maga fog vezetni. Az ünnep után a bibornok udvarával együtt egynehány napra Esztergomba megy s onnan ismét visszatér Balaton-Füredre. Augusztus 17-én az egyházfejedelem a király születése napján a Mátyás-templomban tartandó ünnepélyen fog pontifikálni. Szent-István napján pedig a körmenetet fogja vezetni.

Samassa egri érsek e hó 7-én egészen váratlanul Jászberénybe érkezett a plébánia megtekintésére. A városban nagy örömet keltett az érsek látogatása s a várost fellobogózták.

Dr. Kohl Medárd kanonok, pápai praelatus, a hercegprimás titkára, legközelebb püspök címet kap. Vaszary Kolos biboros hercegprimás személyesen fogja őt fölszentelni. Az új fölszentelt püspök továbbra is a hercegprimás oldala mellett fog maradni.

A király zicsi és vászonkeői gróf Zichy Ödönnek, a magyar országgyűlés főrendiháza örökös tagjának, valamint bihaini báró Piret Gyula tartalékos hadnagynak a kamarási méltóságot adományozta.

Batthyány László grófot a bécsi egyetemen az orvosi tudományok doktorává promoveálták. A gróf már néhány évvel ezelőtt megszerezte a vegytani doktori címet. A gróf Pozsony mellett saját költségén kórházat fog építtetni a szegények számára és a kórházat ő maga fogja vezetni.

A király Neumann Miksának, a budapesti tőzsde alelnökének a III. oszt. vaskorona-rendet; Geiger B. Zsigmond ugyanazon tőzsde tanácsosának pedig a királyi tanácsosi címet adományozta.

— A női szépség ápolása, fentartása és emelésére legjobban ajánlhatjuk mai számunkban megjelent Bantler Ödön kitűnő hírnévnek örvendő „Szent-Miklós“-gyógy-szertára (Temesvár) által előállított kozmetikai szereket, melyek mentesek minden károsan ható anyagtól és mint számtalan esetben beigazoltatott, meglepő sikerrel és teljes megalégedéssel használják.

FENYŐHÁZA

(Liptómege) **Dr. Wlassich Gyula** kultusminister ur kedvenc üdülőhelye. — **Alami nyaralótelep, éghajlati gyógyhely, vizgyógyintézet.** A Tára hegyég fenyvesei között védett helyen, üdítő, pormentes völgyben fekszik Fenyőháza, a Nagy-Tára gyöngye. **Idény:** május 1-től október végeig. A szállók egész éven át nyitva állanak. — **Szállás:** (4 szálloda és 20 nyaralóban 210 modern és kényelmes szobával). Árak: július-augusztusban naponként 1 frtól 2 frt 50 krig. Elő- és utóvad 25 százalékkal olcsóbb. Minden épület hegyi forrás-vízvezetékekkel van ellátva. — **Élelmezés:** étlap vagy megegyezés szerint. Egész penzio lakással, júliust és augusztust kivéve, **személyenként napi 4 korona.** Table d'hôte 6 fogással 2 korona 40 fillér. — **Szórakozásra:** kiterjedt 80 Klm. kocsizó, séta és erdei utak, gyógyterem, kávéház, 2 lawn tennis, diszes tekepálya stb. stb. szolgálnak. — **Fürdők:** vizgyógyintézet, meleg fürdők, uszoda. — Vasut, posta, távírda helyben. — **Megkeresésekre szivesen válaszol**

BUDAPEST KELETI P. U.—HATVAN ÉS VISSZA

Table with 15 columns for train numbers and 15 columns for arrival/departure times. Includes station names like Állomások and specific train numbers like 402, 404, 406, etc.

BUDAPEST KELETI P. U.—BICSKE ÉS VISSZA

Table with 15 columns for train numbers and 15 columns for arrival/departure times. Includes station names like Állomások and specific train numbers like 47, 1303, 1301, etc.

BUDAPEST NYUGATI P. U.—PÁRKÁNY-NANA ÉS VISSZA

Table with 15 columns for train numbers and 15 columns for arrival/departure times. Includes station names like Állomások and specific train numbers like 45, 610, 618, etc.

* Ezen vontnál a szomszédos forgalmú menetek használatát ki van zárva. † Június hó 15-től kezdve. ‡ Június hó 15-től kezdve. § Június hó 15-től kezdve. ¶ Június hó 15-től kezdve.

Legjobb magyar pezsgők

VIN DE CABINET

PRÉDA

ARANYCSEPPEK

SPARKLING HUNGARIAN

A fenti pezsgők kitünő hire messze túl terjed a magyar határon.

Dr. Ludwíg Willibald

pezsgőbor-gyáros
NAGY-MAROSON.

52-12

KÖNIG IZIDOR

műbutorasztalos és diszítő.

Budapest, VII., Aréna-út 7/a.

Az arany érdem-kereszt és a spanyol koronás arany-érem tulajdonosa. 1885. Budapest nagy díszoklevéllé díj. 1888. Brüsseli világiállítás díszoklevéllé díj. 1896. ezredévi kiáll. nagy áll. arany-érem, stb.

-2

Arany oklevél.

Budapest, 1896.

Kitünő munka,
kitünő ízlés és kiváló átalakításért.

Millenniumi nagy érem.

HREHUSS PÁL

CZÍPÉSZ-MESTER

BUDAPEST, József-tér 5

-6

KITÜNŐ CIMBALMOK

olcsók, jóhangúak, 5 évi jótállással,
részletfizetésre is.

VARGA PÁL

VIII., Rökk Szilárd-utca 3.

Árjegyzék ingyen.

10-6

SZALON-CIMBALOM

pedálos, barna vagy fekete színben, kitünő erős csengő hanggal, erős szerkezettel, 3 évi jótállással. — Bolti ára 300 korona, nálam **150** kor-ért kapható. Alapos tanítást is elvállalok havi 16 k.-ért

Árjegyzéket bérmentve küld

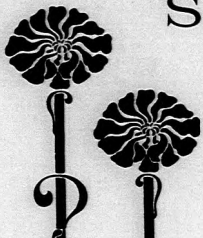
JEGESI GÉZA

cimbalom-készítő,
a vaskoronás cimbalom
főitalálója

Készítési telepe: **Budapest, VII., Nefelejts-utca 43.**

Eladás 20 koronás havi részletekre is.

52-12

Szép, tiszta, úde arebört ér el mindenki a

JUNO-KENŐCS

(kéz- és arczenőcs használata által.)

Nem tartalmaz higany- vagy ólomsókat, sem egyéb mérges alkotórészeket, miért is

teljesen ártalmatlan.

Biztosan és gyorsan távolít el szeplőt, májfoltot, pörsenéseket (vimmerli), bőrtakát (mitessert), bőrhámlást, napégetést, arcverességet stb. I. sz. tégely 1 kor. (50 kr.) A hozzávaló JUNO-szappan 60 fill. (30 kr.)

JUNO-KENŐCS II. sz. még finomabb és hatásosabb, mint az I. sz. Tégelye: 2 korona (1 frt.) Hozzávaló folyékony JUNO-szappan 80 fill. (40 kr.)

JUNO -puder (fehér, rózsá és krémészinü), egy doboz 1 korona (50 kr.)
-fogpaszta, szappan nélkül 1 korona (50 kr.)
-fogszájviz, egy üveg 60 fillér (30 kr.)

Juno hajfestőszer (Chromatique de Juno). Tökéletesen ártalmatlan szer, ősz vagy vörös hajzatnak (hajusz, szakáll) szőke, barna vagy fekete színre való kényelmes és állandó festésére. Nem kopik, sem mosás által, sem a gőzfürdőben nem hagyja színét.

A használati utasítás szoros betartása mellett a festés nem sikerülése teljesen ki van zárva.

Egy tok ára 4 korona.

Főnti szerek nagyszerű hatását az elismerő- és köszöntő levelek ezrei igazolják.

Kapható a nagyobb gyógyszertárakban, direkte megrendelhető:

BANTLER ÖDÖN „Szent Miklós”-gyógyszertárában **TEMESVÁR**, Király-utca 15. sz., tessék határozottan Bantler-féle temesvári, Junokészítményeket kérni.

10-4

